

Petr Hájek: RUSKO ZAČALO JEDNAT: KONEČNĚ! Válka se nekoná. Dlouhé čekání. USA opět sklaply zuby naprázdno. Putin nebrání jen Rusko, ale celou civilizaci. Západ řve - a umírá. Chceme se na té sebevraždě podílet? Všeho do času

- CZ24 News | 23. února 2022

RUSKO/USA/UKRAJINA: Petr Hájek interpretuje ruskou operaci jako „krok do bezpečí“ (dle televizní hry Na lovu), jehož důsledky teprve v budoucnu oceníme - nejen tím, že nám na hlavu hned nespádnou jaderné střely

Konečně. Jedině tato úlevná reakce je asi na místě po rozhodnutí Vladimíra Putina uznat obě vzbouřenecké republiky na východě nejasného státního celku, který si říká Ukrajina. Úlevu může cítit však pouze ten, kdo si nepřál, aby se narůstající napětí změnilo ve zničující válečný konflikt. Anglosasové - Spojené státy a jejich „mopslík“ (už dávno malá) Velká Británie - se jej snažili vyprovokovat tak zběsile a hystericky, až opět „vyhořeli“, a zuby jim sklaply naprázdno.

V podstatě je po všem. Teď sice budeme ještě nějakou dobu poslouchat neartikulovaný řev ze všech propagandistických tlampačů takzvaného Západu (toto označení pro někdejší civilizační prostor svobody a prosperity je už dávno opakem), ale to je tak všechno, co s tím imperiální mocností číslo jedna (a její vazalové v Evropě) mohou dělat. Napadnout Rusko přímo - nikoli rukama pučistických vládců Kyjeva - se zatím neodvážejí. Pud sebezáchovy, vidina okamžitého zničení drtivým protiúderem, jim v tom přece jen ještě brání.

Budeme teď poslouchat nekonečné vzrušené litanie o „porušení mezinárodního práva“ od těch, kteří za jediné mezinárodní právo uznávají svou donedávna všemocnou vojenskou sílu. Štěkot bude přímo úměrný velikosti a bezvýznamnosti psíka z protektorátního kotce: Myš, která řvala v nekonečných reprízách bude tedy především našim údělem. Nebezpečí války je však zažehnáno (uvidíme na jak dlouho), a to je to podstatné. Jediné, co se zdá možné vytknout prezidentu Putinovi a celému vedení Ruské federace - že to měli udělat už daleko dříve. Jenže cesta k pochopení sebevraždy Západu nebyla pro nikoho jednoduchá a přímá.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Plán, který nevyšel

Spojené státy připravovaly krvavý státní převrat na Ukrajině dlouhé roky. Podle slov náměstkyně zahraničí (za Obamy) paní Nulandové do toho prý nainvestovaly pět miliard dolarů. Jde zcela jistě o hodně podhodnocenou částku, která navíc nezahrnuje „náklady“ skrze třetí země (a už vůbec ne peníze „privátních“ architektů „barevných revolucí“ Sorose a spol.). Majdan v roce 2014 přivodil základní problém: Demokraticky zvolený prezident Janukovyč čelící ozbrojenému puči uprchl do Ruska, namísto toho, aby požádal velkého souseda o pomoc.

A už to bylo. Junta okamžitě obsadila všechny důležité strategické posty – přesně podle amerických instrukcí. A zahájila tažení na východ země, kde pučisty neuznali. Zakázali jim mluvit mateřštinou, a připravili jejich fyzickou likvidaci. Vše diktovali někdejší Hitlerovi spojenci (Banderovci), kteří náhle byli pro Západ těmi nejlepšími demokraty. Nebylo to ovšem zadarmo. Byli jen předvojem, který měl připravit území – zvláště pak Krym – pro vojenské základny USA s jadernými raketami namířenými na Rusko.

Jenže opakování Karibské krize z roku 1962 (jen v opačném gardu) Moskva nedovolila. Jednoznačné referendum rozhodlo o opětovném připojení Krymu (který předtím Rusku ukradl sovětský Ukrajinec Chruščov, předchůdce Ukrajince Brežněva) k Ruské federaci. Tím byl ovšem plán Západu z větší části zmařen. A o jaký plán šlo? Přesně ho popsala „krvavá Madla“ Allbrightová, ministryně zahraničí za Clintona: „Je nespravedlivé, aby jedna země měla tolik přírodních zdrojů,“ nechala se slyšet na adresu Ruska.

Dlouhé čekání

Západ, který předtím vybombardoval Srbsko a ukradl mu historické území, Kosovo – což prý bylo mezinárodně právně v pořádku – prohlásil navrácení historického území, Krymu, za „anexi“, porušení mezinárodního práva – a uvalil na Rusko hospodářské sankce. Tehdy to nebyla úplná legrace. Do čela země se sice už vrátil Vladimír Putin, ale vedení ještě žilo v zajetí pokusu prezidenta Medveděva o spolupráci se Západem (Velký restart podepsal s Obamou v Praze), kterému otevřelo své trhy. Jenže sankce zapůsobily opačně: Rusko se začalo daleko více spoléhat na vlastní produkci – a bylo v tom úspěšné.

Nastal dlouhý čas čekání. Bylo jasné že Spojené státy povedou válku proti Rusku i nadále, a na první prohranou bitvu rychle zapomenou. Jenže stalo se nečekané, protože žádný plán nikdy nevyjde: Do Bílého domu usedl Donald Trump s koncepcí „Amerika na prvním místě“, čímž dal najevo, že nekonečné imperiální války USA omezí. A místo toho se pokusí hospodářsky zachránit dolar. Což by se mu možná i podařilo, kdyby nebyl odstraněn – jak jinak – pučem, tentokrát pro změnu domácím. Tím se k moci vrátila předchozí globalistická Rockefellerova válečná klika – takže bylo jasné, co bude následovat.

Jenže ta čtyřletá „trumpovská pauza“ se ukázala jako rozhodující: Čína se vyhoupla do role nejsilnější světové ekonomiky a Rusko dokončilo vývoj supermoderních zbraní (hypersonických nosičů na místě první). Náhle přestalo být tak snadné prostě jen Rusko přepadnout – a pokud by se úspěšně bránilo, dorazit ho jaderným útokem. K tomu bylo nyní potřeba dokončit původní plán: umístit jaderné nosiče u ruských hranic, a tím kompenzovat technologickou převahu Moskvy. A tady celé čekání skončilo. Vladimír Putin musel začít jednat. Uznání obou republik bránících se vpádu hitlerovských dědiců vyzbrojených Západem, bylo jen prvním krokem.

Co teď?

Ve Washingtonu, v Bruselu a v Londýně se už opět tlachá o sankcích. Ty by ovšem, jak správně konstatoval ve svém televizním vystoupení Putin, přišly tak jako tak. A hlavně – o ně už dávno nejde. To, oč jde, je zabránit horké válce se Spojenými státy (a přicmrdávající Británií), protože hlavním evropským mocnostem, Německu a Francii se do války pořád moc nechce. Jednak mají dost práce se svým vlastním hospodářským umíráním podle plánu Velkého resetu, jednak si jsou vědomi, že jsou to oni, nikoli Američané, kdo jsou první na ráně odvetného úderu.

Také Vladimír Putin však ještě potřebuje čas, aby celou operaci obrany Ruska dokončil. Vědí to všichni – a dříve nebo později k tomu musí dojít. Vše vyjadřují otázky, jimiž nyní západní žurnalisté Moskvu bombardují (když ty rakety jsou zatím nepoužitelné): „Rusko uznalo nezávislost vzbouřeneckých oblastí v hranicích, ve kterých se samy vyhlásily nezávislými“, řekl mluvčí Kremle Peskov na dotaz, v jakých hranicích byly DNR a LNR uznány. Vlády obou nyní již oficiálně uznaných republik však požadují, aby byly uznány v hranicích celých původních oblastí Luhanské a Donecké oblasti.

A tak se dříve či později také stane – a Západ s tím ostatně počítá. Rusko si prostě musí zajistit Krym také z pevniny. Jeden – byť úctyhodný – most k tomu nestačí. Takže za nějakou chvíli zase uslyšíme ještě větší řev než nyní. Proto jsou „sankce“ rozfázovány, a ty hlavní přijdou teprve, až Rusko celou operaci obrany Krymu a svých jižních hranic dokončí. Zbytek „Ukrajiny“ jej vlastně nezajímá. Může se však stát, že vnitřní tlak bude spět k výbuchům nespokojenosti s kyjevskými pučisty – a možná i lidovým povstáním v řadě měst a oblastí, které nyní vidí, že Rusko (na rozdíl od USA) své přátele nezradí.

Cena za civilizaci

Rusko tím vědomě platí cenu za uchování zbytků evropské civilizace. Pokud by se totiž podařilo vyvolat válku na jeho hranicích, bylo by vše ztraceno. Takto si jenom Evropa s Amerikou pletou vlastní smyčku k sebevraždě, jež se měla stát ouverturou ke globalistické bolševické revoluci, proti níž by i Lenin byl břídil. Jenže pokud k tomu nedojde „všude“ (myšleno v euro-americkém kulturním prostoru, včetně Ruska), je to neuskutečnitelné. Pořád zde zůstane příklad velké země, která nejenže uchová hodnoty a tradice tisíciletého vývoje, ale bude i prosperovat. Má k tomu dostatek přírodních zdrojů a přátelské vztahy s nejvyspělejší světovou ekonomikou – Čínou.

Jsou dokonce i u nás někteří, kteří si to uvědomují. Zatímco prakticky všechny zbabělé politické subjekty (nejmírněji Okamurova SPD) včetně Babišova ANO si pospíšily „odsoudit“ uznání obou republik (a tím jejich záchranu a zabránění genocidě), někteří vnímavější politici se propagandistické tsunami rovnou postavili na odpor. Nejvýrazněji patrně hnutí Chcipl Pes, které těsně před Putinovým projevem svým šéfem a mluvčím Jiřím Janečkem prohlásilo: „USA se svým dolarem potřebují válku, Ukrajina se svou kolabující a zkorumpovanou ekonomikou potřebuje najít viníka. Putin není blázen, ale jestli dochází ke genocidě v separatistických republikách, tak mu nakonec nic jiného, než zasáhnout, nezbude.“

Všeho do času

A my dodáváme – Konečně! Konečně racionální Rusko dalo najevo, že už se Západem nemíní hrát jeho ubohé hříčky. Záchrana země – největší a na zdroje nejbohatší země světa – a křesťanské civilizace, na niž vyrostla, je víc.

Mnozí to chápou už dnes. Brzy to pochopí další „mnozí“. Určitě ne všichni. Určitě ne ti, kdo jsou

existenčně spjati s mocí, která nás nyní okupuje – a oni s ní kolaborují. Ale protože sebevražda Západu bude pokračovat – a Rusko kohoutek s energetickými zdroji „překvapivě“ nechá otevřený (pokud nedojde k jeho přímému napadení), budeme svědky něčeho, co vzdáleně opět připomene soutěžení dvou bloků. Jenže v opačném gardu. Že jsme osudově opět na špatné straně barikády? Věcho do času. S tím dodatkem, že tentokrát si svobodu budeme muset opravdu vybojovat – a ne si nechat donést její klamnou kulisu pod nos v podobě zrežírovaného „sametového“ převratu.

„Je dobré mít strategického spojence se strategickým bombardérem!“ napsala americká ambasáda na Twitteru po přeletu bombardéru B-52 na mošnovské letiště u Ostravy – pár hodin před Putinovou mírovou operací.

Ukrajinec Brežněv by demenci chcípajícího totalitního režimu svého času nevyjádřil lépe.

Věcho do času.

Bůh s námi (a my mnozí s Ním)!

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)